

– принцип комплексності, реалізація якого є можливою лише за умови його забезпечення матеріальними, юридичними, організаційними та іншими заходами впливу чи, навіть, примусу. Ігнорування будь-якого заходу перешкоджатиме використанню повною мірою потенціалу закону;

– принцип системності, який передбачає, що для забезпечення ефективності конкретного закону необхідно враховувати й вимоги інших норм, законів і нормативних актів, що регулюють однорідні суспільні відносини. У зв'язку з цим слід погоджувати заходи їх сумісного виконання. Ізольована реалізація лише одного закону без урахування особливостей всього правового поля може зашкодити ефективності правового регулювання в цілому;

– принцип загальності означає, що в реалізації закону мають брати участь усі суб'єкти, передбачені його нормами, а саме: державні органи, підприємства і установи, об'єднання громадян, окремі особи, засоби масової інформації тощо.

Підсумовуючи, хочеться зауважити, що процес становлення будь-якої держави, яка знаходиться на шляху правових реформ, не може бути обмежений лише правотворчістю з боку компетентних органів. Кожен громадянин як невід'ємна частка громадянського суспільства має взяти на себе відповідальність за подальше майбутнє своєї країни і не бути індиферентним щодо питань загальнонаціонального значення.

Література

1. Оніщук М. Нотатки не стороннього: до доктрини конституційних змін в Україні / М.Оніщук // День. – № 63. – 2008. – С. 15–19.
2. Тарахонич Т. І. Місце правових відносин в системі елементів механізму правового регулювання / Т. І. Тарахонич // Правова держава. – К., 2003. – Вип. 14. – С. 45–55.

УДК35.076(043.2)

Гончарук С. Т., к.ю.н., професор,
Вишневський О. С., студент,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ПОНЯТТЯ ТА КЛАСИФІКАЦІЯ ДЕРЖАВНИХ СЛУЖБОВЦІВ ЗА НОВИМ ЗАКОНОДАВСТВОМ

Сучасний етап національного державотворчого процесу надзвичайно актуалізує прискорення темпів та підвищення ефективності адміністративної реформи в Україні, однією з ключових складових якої, безсумнівно, виступає реформа інституту державної служби з метою наближення його параметрів до кращих європейських зразків і стандартів.

Державній службі України, яка забезпечує законність політичних рішень, цілісність держави та сприянню виконання її функцій та завдань як інституту, якісний рівень реалізації конституційних гарантій прав, свобод і інтересів громадян шляхом стабільного і безперервного надання їм публічних послуг, належить особлива роль у побудові сучасної правової держави європейського типу, утвердженні демократичності державного управління.

Новий закон «Про державну службу» набере чинності з 1 січня 2015 р.. Він визначає поняття, принципи, правові та організаційні засади державної служби, умови та порядок реалізації громадянами України права на державну службу, а також дає поняття державних службовців та їх класифікацію, як основних адміністративно – правових відносин.

Згідно з цим законом державна служба – це професійна діяльність державних службовців з підготовки пропозицій щодо формування державної політики, забезпечення її реалізації та надання адміністративних послуг. Державним службовцем є громадянин України, який займає посаду державної служби в державному органі, органі влади Автономної Республіки Крим або їх апараті, одержує заробітну плату за рахунок коштів державного бюджету, крім випадків, визначених законом, та здійснює встановлені для цієї посади повноваження, безпосередньо пов'язані з реалізацією завдань та виконанням функцій державного органу або органу влади АРК щодо: підготовки пропозицій стосовно формування державної політики у відповідній сфері; розроблення, експертизи та/або редагування проектів нормативно-правових актів; надання адміністративних послуг; здійснення державного нагляду (контролю); управління державним майном або майном, що належить АРК, державними корпоративними правами; управління персоналом державних органів, органів влади АРК або їх апарату; реалізації інших повноважень відповідного органу [1, ст. 1];

Посади державної служби відповідно до нового закону залежно від характеру та обсягу посадових обов'язків поділяються на п'ять груп:

- група I – посади керівника, заступників керівника державного органу, членів державного колегіального органу, юрисдикція яких поширюється на всю територію України, та їх апарату, органу влади АРК та його апарату; голови, заступників голови місцевої державної адміністрації;

- група II – посади керівників, заступників керівників самостійних структурних підрозділів державного органу, юрисдикція якого поширюється на всю територію України, та його апарату, органу влади АРК та його апарату, місцевої державної адміністрації; керівників, заступників керівників державного органу, юрисдикція якого поширюється на територію однієї чи кількох адміністративно-територіальних одиниць, та його апарату;

– група III – посади керівників, заступників керівників структурних підрозділів державного органу, юрисдикція якого поширюється на всю територію України, та його апарату, органу влади АРК та його апарату, місцевої державної адміністрації; керівників, заступників керівників структурних підрозділів державного органу, юрисдикція якого поширюється на територію однієї чи кількох адміністративно-територіальних одиниць.

– група IV – посади в державному органі, юрисдикція якого поширюється на всю територію України, органі влади АРК та їх апараті, які передбачають здійснення функцій з підготовки пропозицій щодо формування державної політики, розроблення, експертизи та/або редагування проектів нормативно-правових актів та не передбачають здійснення керівних функцій;

– група V – посади в державному органі, органів влади АРК та їх апараті, які не передбачають здійснення керівних функцій та функцій з підготовки пропозицій щодо формування державної політики, розроблення, експертизи та/або редагування проектів нормативно-правових актів[1, ст. 6].

В чинному законодавстві нерідко вживаються такі поняття, як посадові та службові особи, представники влади, патронатні службовці та ін., які не завжди тотожні поняттю державного службовця. Посадовими особами вважаються керівники та заступники керівників державних органів та апарату, інші державні службовці, на яких законом покладено здійснення організаційно-розпорядчих та консультативно-дорадчих функцій. Представники влади – це ті особи, які мають право ставити владні вимоги, давати вказівки, робити приписи та застосувати заходи впливу щодо органів та осіб, які не пов'язані з ними службовими відносинами і не знаходяться в їх підпорядкуванні – тобто, щодо так званих «третьох осіб». Дуже близьке до цих категорій поняття службової особи, як особи, що постійно чи тимчасово займає посаду в органах державної влади, пов'язаної зі здійсненням наданих їй законом спеціальних повноважень, і має право застосовувати заходи адміністративного примусу до окремих осіб у передбачених законом випадках[2, с. 23]. Патронажна служба пов'язана з державно-службовою діяльністю осіб, що призначаються на певні посади за вибором керівника («патрона») і відповідним функціональним його обслуговуванням (це помічники, радники, секретарі керівників вищих державних органів). Вони можуть бути їх близькими родичами чи свояками).

Література

1. Про державну службу: Закон України [Електронний ресурс]. – Режим доступу:<http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/4050-17>

2. Гончарук С. Т. Адміністративне право: навч. –метод. посіб. / С. Т. Гончарук. – К. : НАУ. – 2006. – 88 с.